

KARIN
SLAUGHTER
VERBORGEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Karin Slaughter
Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Oorspronkelijke titel: *The Kept Woman*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Coffeeandmilk/Getty Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0681 9
ISBN 978 94 027 5128 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2016
Negende druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
" en " zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Voor het eerst in haar leven hield ze haar dochter in haar armen.

Jaren geleden, toen de verpleegkundige in het ziekenhuis haar had gevraagd of ze haar baby wilde vasthouden, had ze geweigerd. Ze had geweigerd het meisje een naam te geven. Ze had geweigerd de formulieren te ondertekenen waarmee ze afstand deed van haar kind. Zo had ze alle opties opengehouden, want dat deed ze altijd. Ze wist nog dat ze voor ze het ziekenhuis verliet haar spijkerbroek omhoog had gesjord. Die was nog vochtig van het vruchtwater. Eerst had hij strak om haar middel gezeten, maar nu slobberde hij om haar heen, en met de losse stof in haar vuist geklemd was ze de trap aan de achterkant van het gebouw afgedaald en naar buiten gerend, naar de jongen die om de hoek in zijn auto zat te wachten.

Er was altijd een jongen die op haar wachtte, die iets van haar verlangde, die naar haar smachtte, die haar haatte. Zolang ze zich kon herinneren, was het al zo geweest. Op haar tiende bood de pooier van haar moeder haar een maaltijd aan in ruil voor haar mond. Op haar vijftiende was er een pleegvader die niet vies was van een wip. Op haar drieëntwintigste een soldaat die een slagveld maakte van haar lichaam. Op haar vierendertigste een politieman die haar wijsmaakte dat het geen verkrachting was. Op haar zevenendertigste een andere politieman die haar bezwoer eeuwig van haar te zullen blijven houden.

Eeuwig duurde altijd minder lang dan je dacht.

Ze raakte het gezicht van haar dochter aan. Voorzichtig deze keer, niet zoals eerst.

Wat was ze mooi.

Ze had een zachte, gladde huid. Haar ogen waren gesloten, maar achter de oogleden trilde iets. Haar adem floot in haar borstkas.

Voorzichtig streek ze het haar van haar dochter achter haar oor. Dat had ze jaren geleden in het ziekenhuis ook kunnen doen. Een gespannen

voorhoofdje gladstrijken. Tien vingertjes kussen, tien piepkleine teentjes strelen.

Nu waren haar nagels gemanicurd. Haar tenen waren lang en vervormd na jarenlang balletles, dansen tot diep in de nacht en wat ze allemaal nog meer had beleefd in haar opwindende, moederloze bestaan.

Ze raakte de lippen van haar dochter aan. Koud. Ze verloor te veel bloed. Het heft van het mes dat uit haar borst stak klopte mee met haar hart, soms als een metronoom en dan weer als de vastgelopen secondewijzer van een klok die bijna stil stond.

Al die verloren jaren.

Ze had haar dochter in het ziekenhuis in haar armen moeten houden. Al was het maar voor één keer. Ze had haar dochter een vage herinnering aan haar streling moeten meegeven zodat ze niet ineenkromp zoals nu, zodat ze haar hand niet ontweek alsof het de hand van een vreemde was.

Ze wáren vreemden voor elkaar.

Ze schudde haar hoofd. Deze waanzin kon ze niet aan: stil staan bij alles wat ze had verloren en waarom. Ze was sterk, ze kwam altijd weer boven, daar moest ze nu aan denken. Haar hele leven had ze op het scherp van de snede gebalanceerd, vluchtend voor de dingen waar mensen doorgaans op afrennen: een kind, een man, een thuis, een leven.

Geluk. Voldoening. Liefde.

Nu besepte ze dat al dat vluchten haar rechtstreeks naar deze donkere kamer had gevoerd, dat ze vastzat in dit donkere oord, waar ze haar dochter voor de eerste en de laatste keer vasthield terwijl de jonge vrouw doodbloedde in haar armen.

Achter de gesloten deur klonk geschuifel. In het spleetje licht boven de drempel waren de schaduwen te zien van twee voeten die over de vloer gleden.

De vermoedelijke moordenaar van haar dochter?

Haar eigen moordenaar?

De houten deur rammelde in het metalen kozijn. Een vierkantje licht gaf de plek aan waar de klink had gezeten.

Ze dacht aan wapens: de metalen stijlen in haar hooggehakte schoe-

nen, die ze had uitgeschopt toen ze de straat overrende. Het mes dat uit de borstkas van haar dochter stak.

Ze ademde nog. Het lemmet van het mes drukte tegen iets vitaals en stremde de bloedstroom, zodat haar doodstrijd een traag en moeizaam proces was.

Heel even raakte ze het mes aan, maar toen trok ze haar hand langzaam terug.

Weer werd aan de deur gerammeld. Er klonk geschraap. Metaal tegen metaal. Het vierkantje licht werd smaller en verdween toen een schroevendraaier in de opening werd geramd.

Klik-klik-klik, als bij het droogschieten met een ongeladen wapen.

Voorzichtig legde ze het hoofd van haar dochter op de vloer. Ze ging op haar knieën zitten en beet op haar lip toen een pijnscheut door haar ribben sneed. De wond in haar zij gaapte open. Bloed sijpelde langs haar benen. Spieren begonnen te verkrampen.

Ze kroop de donkere kamer door, zonder acht te slaan op het krijtachtige gruis van zaagsel en metaalschaafsel dat in haar knieën beet, de stekende pijn onder haar ribben, de gestage stroom bloed die een spoor achter haar vormde. Ze stuitte op schroeven en spijkers tot haar hand langs iets kouds streek, iets ronds van metaal. Ze raapte het voorwerp op. In het donker herkenden haar vingers wat ze vasthield: de kapotte deurknop. Massief. Zwaar. De tien centimeter lange pin stak als een ijspriem uit.

Een laatste klik en hij had het slot te pakken. De schroevendraaier kletterde op de betonnen vloer. De deur kierde open.

Ze kneep haar ogen samen tegen het naderende licht en dacht aan alle manieren waarop ze de mannen in haar leven pijn had gedaan. Eén keer met een pistool. Eén keer met een naald. Ontelbare keren met haar vuisten. Met haar mond. Met haar tanden. Met haar hart.

Voorzichtig werd de deur een paar centimeter verder opgeduwd. De loop van een pistool kroop om de hoek.

Ze pakte de deurknop zo vast dat de pin tussen haar vingers stak, en wachtte tot de man binnenkwam.

EEN

Will Trent maakte zich zorgen om zijn hond. Betty's gebit werd gereinigd, wat een belachelijke geldverspilling leek voor een huisdier, maar nadat de dierenarts had uitgelegd wat gebrekkige gebitsverzorging allemaal kon aanrichten, had hij zijn huis wel willen verkopen om het beestje een paar kostbare jaartjes extra te schenken.

Kennelijk was hij niet de enige gek in Atlanta die zorgde dat het met de gezondheid van zijn huisdier beter was gesteld dan met die van menig Amerikaan. Hij keek even naar de rij wachtenden voor de Dutch Valley Animal Clinic. De ingang werd versperd door een weerspannige Deense dog, wat leidde tot de uitwisseling van veelbetekenende blikken tussen een aantal kattenbezitters. Will liep de straat op. Hij wiste het zweet van zijn nek en vroeg zich af of hij transpireerde vanwege de verstikkende hitte aan het eind van deze augustusmaand, of van pure paniek omdat hij niet wist of hij de juiste beslissing had genomen. Nooit eerder had hij een hond gehad. Nooit eerder had hij als enige verantwoordelijkheid gedragen voor het welzijn van een dier. Hij legde zijn hand op zijn borst en voelde nog steeds hoe Betty's hartje had gerinkeld als een tamboerijn toen hij haar aan de assistente had overgedragen.

Moest hij weer naar binnen gaan om haar te redden?

Een snerpand getoeter haalde hem met een schok uit zijn gepieker. Hij zag een rode flits toen Faith Mitchell langsreed in haar Mini. Met een wijde boog keerde ze op de weg en vervolgens stopte ze naast Will. Hij reikte al naar het portier, maar ze boog opzij en duwde het zelf open.

'Opschieten,' zei ze boven het gegier van de airco uit, die op de hoogste stand stond. 'Amanda heeft al twee berichtjes gestuurd en vraagt zich af waar we in godsnaam blijven.'

Will aarzelde voor hij in het autootje stapte. Faiths dienstauto, een Suburban, was bij de garage. Door het kinderzitje op de achterbank van de

‘Echt niet.’ Ze liet de telefoon weer in de bekerhouder ploffen. ‘Niet zolang hij nog eten wil, kleren, een dak boven zijn hoofd, een zorgverzekering, een iPhone, videogames, zakgeld, geld voor benzine...’

Will luisterde al niet meer naar de lange lijst met dingen die Faith haar arme zoon ging afpakken. In gedachten was hij weer bij Marcus Rippy. Bij de zelfgenoegzame kop van de basketbalspeler zoals hij daar had gezeten, achterovergeleund op zijn stoel, met zijn armen over elkaar en zijn mond stijf dicht. Bij de hatelijke blikken van zijn vrouw telkens als Will een vraag stelde. Bij zijn verwaande zakenmanager en zijn aalgladde advocaten, onderling inwisselbaar als schurken in een Bondfilm.

Bij Keisha Miscavage, die Marcus Rippy had aangeklaagd.

De jonge vrouw was bepaald geen softie, en zelfs vanuit haar ziekenhuisbed had ze weerbaarheid uitgestraald. Haar hese gefluister was doorspekt met fuck en shit, en ze hield haar ogen voortdurend half dichtgeknepen, alsof zij Will een verhoor afnam in plaats van omgekeerd. ‘Met mij hoef je geen medelijden te hebben,’ had ze gezegd. ‘Doe je werk nou maar.’

Will moest heimelijk toegeven dat hij een zwak had voor vijandige vrouwen. Verschrikkelijk vond hij het dat hij het bij Keisha zo gruwelijk had laten afweten. Hij kon niet eens meer basketbal kijken, laat staan spelen. Telkens als hij een bal aanraakte, wilde hij die Marcus Rippy door de strot duwen.

‘Holy shit.’ Faith liet de auto uitrijden tot op enkele meters van een nieuwsbusje. ‘Het halve politiekorps is hier.’

Will liet zijn blik over het parkeerterrein gaan. Faith zat er niet ver naast. Het wemelde van de mensen. Een truck met lichtapparatuur. De bus van de forensische recherche van het APD. Het mobiele lab van de afdeling forensische wetenschap van het GBI. Patrouillewagens en burgerauto’s van het APD stonden als in een spelletje mikado over het terrein verspreid. Geel politielint vormde een afzetting rond een nasmeulende, uitgebrande auto, die dampend in een halo van water op het verschroeide asfalt stond. Overal krioelde het van de technisch rechercheurs, die genummerde gele bordjes plaatsten bij alles wat voor bewijs kon doorgaan.